

„ДОБРУЖА“ ще излиза всяка
Събота.

Цена за абонамента:
за 6 месеца . . . 6 лева.
„ 3 „ . . . 3 „
За обявления се плаща 20 ст.
за всякой редъ.

Единъ брой 20 стотинки.

Всичко що се отнася за
вѣстника се праща до редакцията
въ Добричъ.

Ръкописи назадъ не се връщатъ.
Неплатени писма не се приематъ.

Въ Варна представителъ на
редакцията е Я. К. Пайденъ, а
който и ще получава обявления
за печатане.

ДОБРУЖА

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И НАУКА

SAPIENTI SAT!

Год. I.

Добричъ, 31 Октомврий 1887.

Брой 2.

Молимъ приятелитѣ, до които сме
испратили по нѣколко броя, да се ста-
раятъ да го разпространятъ и ни испра-
тятъ по скоро събранитѣ пари.

При отпечатването на първий брой,
се вмъкнали нѣкои печатарски по-
грѣшки. За вторий пътъ общаваме на
читателитѣ си по голѣма аккуратностъ.

Редакцията.

Добричъ, 30 Октомврий 1887 год.

Въ 1-ий брой на вѣстника си ний
напечатихме тронното слово, съ което
Господаря отвори У-тото Обикновенно
Народно Събрание; а въ днешний брой
печатимъ отговора, когото Народното
Събрание е поднесло Господарю.

„Избранъ единодушно отъ Българския
народъ за Князь на България, Азъ сче-
тохъ за свой священный дългъ да дойда
по-скоро въ Моето Отечество и да поема
браздитѣ на управлението“, каза на 15
того Негово Царско Височество на на-
роднитѣ избраници; а на 19-ий Бъл-
гарския народъ чрезъ устата на тѣхъ
(избраницитѣ му) отговаря на Госпо-
даря си: „Любовта и преданността на
народа и на храбрата българска войска
къмъ Особата на Ваше Царско Ви-
сочество всѣкидневно ще растятъ,
ще се уягчаватъ и ще служатъ за вѣ-
ренъ залогъ за защитата на българ-
ската корона, която съ блѣсъкъ и до-
стоинство носите. Нѣма жертви, прѣдъ
които народа да се спре за поддръж-
ката на своя доблестенъ вождъ въ
всичкитѣ му дѣла и усилия за благо-
величието, славата на нашето мило оте-
чество и за запазване неговитѣ права
и интереси.“

Може ли да съществуватъ по-осяза-
телни доказателства отъ тия размѣня-
вания на чувствата мѣжду народа и
Господаря, че тий сж готови да на-
правятъ всички жертви за взаимната
си поддръжка? Неже ли Европа поне
сега да се убѣди, че Фердинандъ I. не
по желанието на нѣкои си Стамбуловъ,
Стоцловъ и пр. дойде; а затова, че
него го повика цѣлия български на-
родъ? Ний казваме цѣлия български
народъ; защото онѣзи десетки изроди
— Бендеревъ, Цанковъ, Груевъ, Бала-
бановъ, Мишио Цачевъ и пр. (ако щѣте
турете и нашитѣ тукъ рублиани: Да-

скала, Дессева, Р. Янева и пр.) —
които за прекрасния глазики и за едно
монарше благоволение сж готови да
сводничествуватъ и за родната си майка,
ний отдавна сме изхвърлили изъ рѣ-
доветѣ на сжщинескитѣ Българе. Та
нема Каравеловъ, който постоянно го-
вори съ Катя по казашки, Цанковъ,
който до сега е промѣнилъ доксанъ
докузъ вѣри, Бендеревъ и другитѣ офи-
церчета, за които живота бѣзъ Невски
проспектъ и бѣзъ русски баришни е
нула; Никифоровъ, който за удовлетво-
рение скотската си страсть си про-
даде саблята, Дессевъ, който ако дѣдо
му (Желѣзъ Поповъ) не е вметъ въ
Добричъ казва, че България пропад-
нала, — нема тѣзи бербанти можатъ
да се считатъ за Българе? Не и хи-
ляда пъти не!

Но на-предмѣта си

Слѣдъ тѣзи тържествени изсказва-
ния на неразривнитѣ връзки, които
свързватъ българския народъ съ Го-
сподаря му, ний мислимъ, че и най-
голѣмитѣ пессимисти въ Европа трѣба
да-азъ убѣджатъ въ свѣтата истина, че
*Българский народъ, комуто на 9 Ав-
густъ 1886 г. Россия хайдушки от-
крадна княза, си намъри достоенъ
Нему наследникъ и отъ сега нататкъ
иска мирно и тихо да върви по пътя
на прогресса.*

А на тия русски овчици, които си
са задали за цѣлъ да гонятъ всичко
българско, всичко, което е въ полза на
Българския народъ и които, знаемъ,
нищо неможе набара да признаятъ, че
българетѣ сж преданни Господарю си,
— ний ще кажемъ ей това:

Съ удоволствие ще приемемъ всич-
китѣ имъ принципи и съ най-голѣмо
усърдие ще работимъ за осжществление
намѣренята имъ, ако можатъ ни от-
говори на слѣдний въпросъ: ако този
отговоръ на тронното слово би се пред-
назначавалъ отъ русска камара за тѣх-
ния Господъ — Александра III. — бихъ
ли подписали поне 5 души представи-
тели? Спорѣдъ насъ не 5, а единъ ис-
тински синъ на Руссия не би се под-
писалъ подъ него, веднѣжъ той се
предназначавалъ за Александра III. —
този каллигула отъ края на XIX. вѣкъ;
този безжалостенъ тиранинъ на сто
миллиона живи сжщества, на които,
като вампиръ пие кръвта; този жесто-
косърдеченъ убиецъ на десетки несправни
жени; този най-последъ, прехватничавъ

преслѣдовачъ на всѣкаквъ прогрессъ
и цивилизация.

— Ето отговора на тронното слово:

Ваше Царско Височество.

Прѣдставителитѣ на българския народъ
свикани на редовна сесия, слѣдъ толкова
тѣжки испитания, на които бѣше подхвър-
лено нашето отечество, честити се счи-
таме, че можемъ да поднесемъ прѣдъ стѣ-
нитѣ на ВАШЕ ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО
чувствата на дълбока прѣданностъ и го-
рѣща любовъ, които народа питае къмъ
своя любимъ Господаръ.

Народнитѣ Прѣдставители не намирамъ
думи за да изкажемъ признателността и
благодарността на българския народъ
къмъ ВАШЕ ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО за
великодушнотъ и самопожертванието, които
направихте, като приехте избрания Князь
на България и дойдохте въ новото Си
отечество да поемете браздитѣ на управ-
лението и съ това да спасите страната
отъ опасностъ.

Господарю!

Отъ денѣтъ на встъпването Ви на Бъл-
гарския Престолъ, реда, тишината и об-
щественната безопасностъ въ Държавата
ни напълно се възстановиха: българскитѣ
граждани сж прѣдадоха на своитѣ мирни
занятия, и, слѣдъ толкова бурни и опасни
врѣмена, всѣкой си отдѣхна и съ вѣра
поглѣдна къмъ едно честнотъ и свѣтло
бъдѣще.

Ваше Царско Височество!

Съ особенно удоволствие изслушаме
думитѣ на ВАШЕ ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО
за симпатитѣ къмъ България на НЕГОВО
ИМПЕРАТОРСКО ВЕЛИЧЕСТВО СУЛ-
ТАНА и на другитѣ Велики Сили и се
надѣваме, че правителството, подъ Вашето
мадро ръководство, ще употреби всич-
китѣ си старания за закрѣпването и у-
величаваннето на тѣзи симпатии, и за по-
дръжанието на добри и приятелски сноше-
ния съ всичкитѣ държави.

Господарю!

Любовта и прѣданността на народа и
на храбрата българска войска къмъ Осо-
бата на ВАШЕ ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО
всѣкидневно ще растятъ, ще се уягча-
ватъ и ще служатъ за вѣренъ залогъ за
защитата на българската корона, която
съ блѣсъкъ и достоинство носите. Нѣма
жертви прѣдъ които народа да се спре за
поддръжката на своя доблестенъ вождъ въ

всичкитъ му дѣла и усилия за благо, величието, славата на нашето мило отечество и за запазване неговитъ права и интереси.

Ваше Царско Височество!

Като съзнаваме напълно необходимостта и важността на добрата вътрешна наредба на държавата, съ особна грижа и сериозност ще изучимъ всичкитъ законопроекти и прѣдложения, които правителството на ВАШЕ ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО ще прѣдстави въ Събранието и ще извършимъ всичко, което ни диктуватъ дългътъ и интересътъ на Отечеството. Да живѣе НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО БЪЛГАРСКИЙ КНЯЗЪ ФЕРДИНАНДЪ I-й.

Какво иска Россия?

Всѣки разбранъ Българинъ, комуто е мила свободата на отечеството, е разбралъ добръ какво иска Россия, нѣ и ние тука ще повторимъ на кѣсо какво иска тя. Россия иска да стане господарь на Цариградъ, а тъй като Цариградъ не може безъ нашитъ мѣста които го хранятъ, и прѣзъ гдѣто ѝ е пжтътъ, то тя иска да освои тѣхъ по напѣдъ, а послѣ за Цариградъ пжтътъ ѝ е отворенъ. Това е самата истина, това е косто гони Россия. Тя иска да има свои хора тука и ако единъ си отиде двама да дойдатъ и да може всяки пжтъ да каже, както казватъ калугеритъ, и Вашто наше и нашто наша — всичко да бжде тѣхно. Това го често вече казвахъ, когато поисквахме да имъ кажимъ че тѣ ни сж госте: ние сме крѣвъ проливали. Тя (Россия) иска да има една слаба България; нито войската ѝ да бжде като войска нито друго да има свястно; другояче не може да се истълкува, защо поддържа избѣгалитъ отъ тукъ офицери, които каратъ да писватъ на другаритъ си тука да правятъ бунтове, каквито и станахъ въ Силистра и Русчукъ; тя иска България нищо да не прави на своя глава; а за всичко да се пита тя и, ако ней кефа дойде или ако ѝ ойдисва на гайдата да каже бива; това се потвърждава гдѣто тя неудоби прогласеното отъ насъ Съединение, па и до сега не го одобрява, като си отегли офицеритъ и мисляше да ни набиятъ сърбитъ, па то излѣзе наопъки. Ако Россия ни желаше доброто, нѣмаше да ни прави толкова пакости. Ние сега си избрахме новъ князь, който дойде и сѣдна да управлява и искахме да забравимъ вече всичко минало, а тя подбутва да испратяла генералъ Ернота да ни управлява; хичъ това възможно ли е да оставимъ избрания си князь и да приемимъ нѣкакъвъ си генералъ. Россия се загрижила че у насъ конституцията се потжпкала — арапина сѣдналъ да ти приказва за бѣлата кожа на Европѣца, а пжтъ иска да испрати брата на Ремлингена, който закопаваше Бълг. Конституция, да ни управлява конституционно, като че той врялъ и кипялъ въ конституционно управление, когато

освѣнъ нагайката (камшикътъ) хаберъ нѣма отъ друго управление. Най септѣ тѣ както си сж, нека си бждатъ у тѣхъ; ние сме имъ благодарни за освободителната война, нѣ нека не ни искарватъ прѣзъ носѣтъ, онова което сж направили, защото инѣкъ ще заприлича на дробѣтъ (джергѣтъ), който единъ чорбаджия купиля на единъ сиромашъ и гдѣ кого видялъ му се хвалилъ, догдѣто дотѣгнало на сиромаша и той репналъ дробѣтъ въ главата на чорбаджията и историята се свършила. Отъ политиката на Россия отъ нѣинитъ прѣдшнии работи въ България, както и сега гдѣто покровителствува и поддържа, онѣзи които откраднахъ по сръдъ ношъ княза си и причинихъ толкова главоболни и безпокойствия, когато ако бѣхъ у тѣхъ щѣхъ да ги избѣсатъ на часѣтъ, показва че тя (Россия) иска да бжде господарь на България. И така да повторимъ на кѣсо: Россия иска да бжде господарь, а не просто покровител на България.

До редакцията на в. „Добружа“.

Г-не редакторе!

Не зная какъ, но, наистина, чудни се тия обстоятелства, за които твърдѣ на често бай Свирчо, ни спомѣнува. Не ще съмнѣние, че азъ и мпозина още, щемъ не щемъ, трѣбва да се съгласимъ, че обстоятелствата играятъ голѣма роль, и, че тѣ сжжватъ, по нѣкога, хората и послѣ пакъ ги въздигатъ. Поводъ да се позанимая малко, да си по фантазирамъ, да си репродуцирамъ много нѣща изъ миналото, както особено за обстоятелствата на бай Свирча, за хубавата негова единствена в. «Свирка», не ще съмнѣние, че си има една причина, която малтавна, тъй да кажа, безъ време да захвана да си погадиличкамъ нѣкои си скромни-четни патриоти, хорица — въ родъ бая Кръстя Мирский, настоящитъ прѣдсѣдател на нашиятъ Окрѣженъ Сѣдъ. Не си би допустналъ никой, особено нѣкой отъ приятелитъ на бая Кръстя, че ще дойде време, когато нашъ Мирский, ще бжде, ще неше, зложелател на своето отечество. Чудно ще се види разбира се, сѣкому, който не знае и не е билъ въ течението на работата, особено въ това време, когато клиперитъ на братушкитъ висяхъ надъ Варна, когато сжществуванието на България бѣше проблематическо. — Не бихъ се заелъ да се занимавамъ съ личността на бая Мирский, не бихъ се повърналъ нѣколко мѣсеца назадъ, не бихъ размишлявалъ за революцията въ Русчукъ, Силистра, комплота въ Бургасъ, ако не бихъ се научилъ, че вслѣдствие писаното въ Вашиятъ вѣстникъ, относително г-на Мирский, *както той билъ поклонникъ на Царя-Покровителя*, за което никой, който го познава, даже и братъ му Никола и приятеля му Никола Живковъ, не би се съмнѣвали за това, е далъ телеграфически единъ протестъ до в. «Свобода», съ който по най-катего-

рически начинъ отблъсва обвинението хвърлено върху него. Радвамъ се, че г-нъ Мирский, днесъ, когато се намира на високо правителствена длъжностъ, умѣй, понѣ сега, да прѣдстави себе си за поклонникъ не на Царя-Покровителя, а на Господаря на България. Всичкитъ приятели, които, може би, ще четятъ тоя протестъ на нашия руссофилъ г-на Кръстя Мирский, вѣрвамъ, всички тия, които го познаватъ, слѣдъ 9-ий Августъ, ще извикатъ: о, времена, о, прави!... Този господинъ, който има смѣлостта, днесъ, да излиза, да се чупи и пери, за да ни говори, че е преданъ — поклонникъ на Господаря на своето отечество — ще да бжде, казвамъ, повече отъ абсурдъ. Но, както и да е, протестътъ си е протестъ, но да дойдемъ, тъй да кажа, по близо къмъ г-на Мирский. — Не вѣрвамъ, г-не редакторе, че г-нъ Мирский не може да помни добръ. Помни, знае, мисля добръ, нашъ Кръстю, онѣзи сладки за него времена, когато той се бѣше отъ сърдце и душа ангажиралъ прѣдъ Русскийтъ, въ града ни, консулъ, че той нѣма да позволи нѣкакъвъ митингъ да стане за въ полза, за самостоятелността и независимостта на България. Той бѣше, както и дѣйствително е, готовъ за едно спасибо, за единъ по добъръ животъ подъ русско владичество, за едно брависимо, да продаде България, да бжде, да стане услужливъ мужикъ на Царя-Покровителя. Това се факти, г-не Редакторе, нѣщо, което цѣлий градъ Варна знае. Не ще да знае, види се, този майчинъ сжжкъ това дребново-нехилито сжщество, нито отъ срамъ, нито отъ хората, нито отъ никого. Мисли той, че хората се вече забравили неговитъ мизерни дѣла, че той пакъ ще може да си играе тъй, както е игралъ едно време на орѣхи въ Котелъ и Тулча. Знаятъ Ви хората, бай Кръстю, че сте поклонникъ на Царя-Батушка, че сте рубладжия, ниско-долно сжщество, изродие сатанинско. Не щемъ ние да знаемъ отъ твоитъ протести тъй, както едно време отъ баяти Каулбарса. Прави, каквото си щешъ, дрънкай, колкото обичашъ, адвокатствувай, както щешъ. Фактътъ си е фактъ, бай Кръстю, че ти се бѣше ангажиралъ прѣдъ Русскийтъ консулъ, че ти бѣше готовъ да извършишъ това, каквото трѣбаше и изисквахъ отъ тебе отъ сѣверъ, че и ти, може би, вкусил отъ хубавата рубличка. Това си е то. — Ако можешъ доказа, бачо Кръстю, че не си билъ готовъ да продадешъ България за пари, или по инатъ, или отъ надѣжда за добъръ животъ, или отъ страхъ, азъ съ тебѣ басъ държавамъ. Докажи, дай факти, разубѣди хлядитъ души, които знаятъ това, азъ съмъ готовъ прошка да искамъ отъ тебе, да да дигамъ и още хваля чагъ до небесата, че си билъ человекъ и още честенъ Българинъ. — Както и да е, но азъ апелирамъ къмъ всичкитъ честни граждани — приятели, въ града ни и на друго мѣсто, да нѣматъ нищо общо съ тоя русский человекъ, вторий Карловски; да направятъ едно заявление до Правителството, съ което да се

иска маханието му отъ Прѣдсѣдателството на Варненскитѣ Окрѣженъ Сѣдъ, не за друго освѣнъ, защото е билъ единъ отъ гавазитѣ на Русското консулато. Ако гонимъ Бендеревъ, Родко Димитриева, Запмова, страхливия кап. Сарафовъ и много други, защо най-послѣ да не гонимъ и този поклонникъ на звонката? — Бива ли той да бѣде чиновникъ въ България, която продава? Бива ли да му се повѣрява съдийски постъ? — Това не е ли позоръ за нашето правосудие? — Съ това не насърждаваме ли прѣдателитѣ? — Съ това не даваме ли възможностъ и на други подобни мекерета и тѣ тѣй да си играятъ съ съдбата на единъ народъ? — Съ това не прѣзираме ли паметта на надналитѣ наши герои при Сливница, Драгоманъ, Пиротъ? — Съ това не се ли подиграваме съ родителитѣ — роднинитѣ на оцѣзи, които въ турско време висяхъ на бѣсилнитѣ? — Съ това не се ли присмиваме на ония юпащи, патриоти-Българи, които защитахъ Русчукъ—Силистра—Бургасъ? — Съ това не осмиваме ли перото на Л. Каравелова, Раковскитѣ и Ботева? — Така по нѣ мисля азъ. Трѣбва да мислимъ кѣво правимъ. Дължни сме да говоримъ, да преповѣждаме, да съвѣтваме другитѣ за да отбѣгватъ отъ такова исчадия, каквито се хората — рубладжикитѣ, като Кръстья Мирски.

Могъ да вѣрвамъ, г-не редакторе, че почитаемото ни Правителство ще земѣ въ предвидъ мѣрки за отстранението на Кръстья Мирскитѣ отъ съдийскитѣ му тронъ. Съ това то ще покажи, че прѣзира прѣдателитѣ-поклонникитѣ на Царя-Батюшка, прѣзира тия и ония, които продаватъ отечеството си.

г. Варна, 27 Октомврий 1887 год.

Нето.

Варненскитѣ избори и прѣдателитѣ.

Тѣжкитѣ обстоятелства, които прожигъ злочестия ни народъ отъ грозния 9-ий Августъ насамъ, калнитѣ подвиги на изродията на майка България накараха всинца ни да подадемъ братъ брату ръка и временно да забравимъ общественитѣ си расправи заедно съ вътрѣшното уреждане на младата ни държава. Съ една рѣчь, очитѣ на всѣки истински българинъ бѣха обърнати къмъ това: съ какви сръдства и по какъвъ начинъ да се покажемъ предъ свѣта достойни за политически животъ, та и Европа да припознае за всѣкога нашата самостоятелностъ. Благодарение на юнашкитѣ гърди на бившето ни върховно правителство, благодарение на рѣшителността на Н. Ц. Височество — ни йоще прѣди единъ мѣсець можахме да се убѣдимъ, че различнитѣ клипери, окупатии и извънредни комиссари, ще останатъ на юкъ. Сега смѣло можемъ да кажемъ, че не ще бѣде далечъ часа, въ който ще се видимъ свободни у дома си, — единичкото сръдство да постигнемъ надминалитѣ на въ много отношения цивилизованъ народи. И, наистина, почнатата

работа трѣбваше отдавна вече да се свърши съ благоприятенъ успѣхъ за насъ, нъ, както се вижда, досегашнитѣ жертви, идванието на Н. Ц. Височество, заедно съ хубавитѣ му гаранции прѣдъ Европейскитѣ Ареопагъ, биле недостатъчни за ненаситната ни матушка-покровителка. Отъ насъ се изискватъ йоще жертви; изисква се йоще веднаждъ да покажемъ прѣдъ Европа съ мадрото си поведение, че обичаме народа си, че въ България не царува терроръ, че и безъ военно положение пакъ можемъ да си изберемъ за въ бѣдѣ народно събрание хора за прѣдставители, хора, които да покажатъ явно народната воля, че само Н. Ц. Височество, съ сегашното си правителство, ще може да ни извади отъ ямата, въ която живи щѣха да ни заровятъ князокрадецитѣ. Дълговременнитѣ ни очаквания се сбѣднаха: излѣзе най-сетнѣ Височайшия указъ за избѣране прѣдставители, запретнаха се пехливанитѣ-прѣдатели да агитиратъ, много московско злато мина прѣзъ ръцѣтъ на нощнитѣ влѣхви, а българскитѣ народъ, веднаждъ каленъ, умѣя достойно, честно и този пътъ да изпълни дълга си въ изборитѣ.

На 27-ий м. м. неописанна радостъ се забѣляваше въ лицето на всѣки Варненецъ, когато телеграфа ни донесе новината, че на всѣкъ изъ отечеството ни изборитѣ сѣ станали за въ полза на народното ни правителство. Тукашнитѣ рубладжии останали попарени отъ това, и, като видѣха, че въ изборитѣ за Народ. Събрание не сполучиха, — едни отъ тѣхъ, членове на днешния градски съвѣтъ, за да натъкнатъ при себе си своитѣ съмисленници и за да овардятъ мѣстото си и за въ бѣдѣ, — почнаха да употребяватъ всевъзможни сръдства само и само да спечелятъ градскитѣ избори. Варненското либерално бюро, като имѣ това на око, като се е убѣдило, че досегашния съвѣтъ на общинското управление не е зачиталъ интереситѣ на града и не е работилъ почти нищо за въ полза на гражданитѣ, прѣзъ тригодишния си мандатъ, — скѣпо оцѣни важността на градскитѣ избори, и въ едно отъ засѣданията си рѣши да свика гражданитѣ на събрание за обмислянието, като какви кандидати да се препорѣчатъ на избирателитѣ за въ градскитѣ съвѣтъ. Не се мина много и на 1 т. м. гражданитѣ се събраха въ тукашното народно училище «старата гимназия», около 100 души: българи, гърци, турци и арменци. Първата имъ работа бѣше избирането на прѣдсѣдатель, за каквото се прие едногласно д-ръ А. Пюскилиевъ. Последния, съ нѣколцина отъ събранитѣ граждани, расправи на дълго за цѣлѣта на събраниято, което по негово прѣдложение избра една смѣсена комиссия да прѣстави на събраниято кандидата за състава на бѣдѣщия градски съвѣтъ. Комиссията, послѣ дълги и бурни прѣнии въ една особна стая, прѣдложи на гражданитѣ за кандидати: 5 българи, 5 гърци, 5 турци и 1 арменецъ. Събраниято почти едногласно отхвърли рѣчениитѣ кандидати, и нѣколко отъ гражданитѣ говориха, че въ интереситѣ на града не е да се прѣдставяватъ различнитѣ нации съ многото си членове въ общинското управление, а въ

умѣянieto, какъ да се водятъ градскитѣ работи, което много зависи отъ знанието на озициалния езикъ, и помолиха турцитѣ и гърцитѣ отъ името на събранитѣ българи да имъ отстъпятъ по йоще единъ кандидатъ. Турцитѣ се съгласиха, а гърцитѣ настояваха упорито на своето при всичко, че и съгражданитѣ ни турци ги помолиха йоще веднаждъ за рѣченната отстъпка, тѣ се отрѣкоха да зематъ участие въ работитѣ на събранитѣ граждани и съ едно особено извинение напустиха събраниято. Останалитѣ граждани, като не намѣриха другъ способъ за погодба, избраха и прѣпорѣчаха на избирателитѣ: 8 българи, 6 турци и 2 арменци. Съ избирането на помѣнатитѣ кандидати, гражданитѣ мисляха, че всичко е нагласено и че градскитѣ ни работи ще трѣгнатъ на редъ, щомъ новия му съставъ се избере и замѣни стария. Като за проклѣтия, обаче, намѣсто очакваната отпочивка и радостъ, Варненци се видѣха изложени на нова борба.

(Слѣдс.)

Варна, 27 Октомврий 1887 г.

Върху антрефилцедо ни въ I брой на вѣстника, относително г-на Козарова, нѣкои приятели искатъ да ни увѣрятъ, че Козарову било разрѣшено, да живѣе фамилярно въ училището, отъ Началството му. До колко сѣ истинни тия слухове, ние не знаемъ. Прието и така, нъ нашето мнѣние и мнѣнието на повечето граждани е: че съ живѣнието «фамилярно» въ обществениитѣ училища, не може ся оправда цѣлѣта, която ся очаква отъ тѣхъ.

Ние съобщаваме госп. Козареву, че никогда не можемъ ся помири съ това, той да живѣе съ дѣцата си въ едно училище, което има свята цѣль. Мислимъ, отъ насъ по добръ знае той, че хората не прашатъ дѣцата си тамъ да ся учатъ, какъ ся отхранва пеленаче и какъ ся перятъ и сушатъ дрѣжкитѣ му. Чудна работа! Единъ Директоръ на едно училище, комуто ся плаща 4—5000 лева годишнини, да не умѣе да ся държи на висотата на положението си, а за економия на 20—30 лева въ мѣсеца, да стане мезе въ устата на хората въ единъ цѣль градъ. Малко авторитетъ господа! Б. Р. Ний обръщаме вниманието на Министерството за това.

Кандидата на рубладжикитѣ за кметъ и неговата честностъ.

(Продължение отъ 1-ий брой.)

Варненскитѣ Окрѣженъ Сѣдъ, като не ся явили и двѣтъ страни на 24 Януарий 1884 г., отложилъ дѣлото до нова молба отъ коя да е отъ странитѣ за подновяване. Въ даденний случай, страната, която би трѣбало да даде нова молба, е било Общин. Управление; но неговъ кметъ тогива е билъ Ж. Поповъ, т. е. самъ отвѣтника, въ интереса на когото е било именно противното: да не се подновява дѣлото. И то не се подновило.

На 25 Априлий тѣзи година, Окрѣжний Сѣдъ прѣдъ видъ на това, че никоя отъ странитѣ неподаде въ течение на една го-

дна молба за подновяване, прекратява за всекога дѣлото.

Бие въ очи обстоятелството, че не слѣдъ година, а слѣдъ цѣли три Окрѣжний Сѣдъ постановява прекратяването на дѣлото и при това тъкмо тогава, когато Общинският Сѣвътъ на града ни се растури. Неще и дума, че това е проста случайност и, ако ний спомѣнахме за него, то бѣ просто да покажемъ на читачитѣ си, че случайноститѣ съществуватъ на всѣкъдѣ.

Но на предметъ си.

Сегашния Общински Съставъ, като узнава всичко това, възбужда отново прѣдъ мировий сѣдия искъ противъ бай Желѣза; понеже забѣлѣжката къмъ п. 2 на ст. 281 отъ Вр. Сѣд. Пр. не позволява да се поднови дѣлото по апелационенъ рѣдъ. Мировий сѣдия, възъ основание чл. 36 отъ Гр. Мир. Сѣдопр., отблъсна иска, тъй като той билъ го вече глѣдалъ (прѣзъ 1883 г.).

Учимъ се, че Общината е апелирала това опредѣлѣние и се надѣмъ, че Окр. Сѣдъ ще го унищожи; тъй като въ дадения случай не може да се приспособи ст. 36.

Въ тая статия е казано, че глѣдани и рѣшени веднажъ дѣла отъ единъ мировий сѣдия, вторий пътъ не може да се разглѣждатъ. Това е така; но само за ония дѣла, съ които отвѣтника, осѣденъ, си е платилъ дълга; а бай Желѣзъ не е сторилъ това.

Ако, противъ нашитѣ очаквания, Окр. Сѣдъ, потвърди опредѣлѣнето на Мировий Сѣдия, Общинското Управление, по милостта на бай Желѣза и Георгия Касабовъ, ще загуби 250 р. ср., които ведно съ лихвитѣ надминува въ 8000 гроша.

И този човѣкъ нашитѣ рублажи готвѣтъ за иметъ! Позоръ!

Цифра.

Начинъ за разбогатяване¹⁾.

Сѣднали хората да му мислѣтъ, че не можали да препестѣтъ счупена пара, че нѣмало прокопсия. Идете, бе хора, идете попитайте бача си Георгия Касабовъ, стария касниеръ на Земледѣлческата касса, който до прѣди войната е билъ голъ като мяхъ; а пъкъ сега е кошкодзамити чорбачия; и съ кашницата му, и съ дюкянчетата му двѣ три (повече отъ 5 сл. Ред.), и кашлица, ако искате. — Ама ще рѣчете, че той още отъ турско време има манца. Истина, трѣба да е; защото бай Ви Касабовъ още тогава е знаалъ да праща колата съ храна въ своята кашлица, вмѣсто въ хамбара на земледѣлческата касса.

Слушайте да Ви разправѣмъ, какъ бай Ви Касабовъ хайдушки е станалъ господаръ на толкова чуждо имане. Помогналъ му Господъ да стане касниеръ на Добричската Земледѣлческа Касса.

Щомъ той се почувствувалъ на положението си, наумилъ, като всѣки ученъ (ама Вие ще рѣчете като всѣки хайдутина — хайдъ нека е така) да поурѣди

работитѣ на кассата. Върталъ г. Касабовъ, сукалъ, най сѣтне зелъ за правило да раздѣли записитѣ на по-малки сумми; защото кассата иска да знае по отдѣлно кой колко пари зема²⁾. Напр. на 5 души, които по-напрѣдъ сѣ дължали 3000 лева, сега е трѣбало да се напише на всѣкиго отдѣленъ записъ. Сѣднали да ги расподелѣ и смѣта: «те Иванъ остава да плаща 850 лева, Петко — 900, Стоянъ — 1100, Драгни — 720 и Христо — 570 лева.» Хората мислѣтъ: «ехъ нали е царски човѣкъ, нѣма да ни излъже, а; цѣла година сме ги държали, може да сѣ станали толкова» и си отиватъ. Ако ли останалъ да се мислѣтъ, той извади, та имъ даде нѣкой грошъ за гербови марки и хорицата си отиватъ бѣзъ шупе. Но щомъ хората излѣзатъ, бай Ви Касабовъ сѣда и си прави смѣтката: 3000 лева по 9% за година донасятъ 270 лева; а заедно съ майката ставатъ 3270 лева; записитѣ же събрани: 850+900+1100+720+570 правѣтъ 4140 лева, т. е. 870 лева повече; гдѣто ще рѣче, г. Касабовъ откакъ неприбралъ лихвитѣ трѣба да имъ е далъ още и пари отъ кассата³⁾. Викате Вие хората и ги питате: колко пари още сѣ взели; а тѣ Ви отговарятъ, че освѣтъ за марки, повече пари не сѣ вземали. Па и г. Касабовъ не е до толкова ахмакъ-будада да имъ дава пари, когато още стария борчъ не сѣ си исплатилъ. Ще рѣчете, че въ кассата ще се покаже излишѣкъ, т. е. ще има повече пари; е че тамъ ума Ви не стига я. Бай Ви Касабовъ си има у дома си една касничка, като сѣдѣче, и когато излѣзатъ въ Землед. касса паритѣ повече, той си прави хубаво смѣтката и повечето заниса дома си; а пъкъ послѣ, както му прилѣгне, било дюкянецъ, било дружко ново ще си купи.

Сега Вие ще викнете, че бива ли общитѣ пари да носи дома си и съ тѣхъ да купува дюкяни и кашци; ама и Вие завистници, разберете, че човѣка има дѣчица; нетрѣба ли до нѣкога да кажатъ: «вижъ бача ни бѣше касниеръ на Земледѣл. касса, ама нѣма що да кажемъ: остави ни нѣщичко да го спомѣнуваме.

Ще рѣчете заплата човѣка е вземалъ та се е поминвалъ съ нея; добръ! и азъ това казвамъ, но човѣка йскалъ и да му поартисва нѣщичко, а само отъ заплата неартисва. Тогава, ще рѣчете, Касабовъ е кралъ; ехъ, кралъ го кажете, полекичка си вземалъ рѣчете, — човѣка си натварилъ колцата и сега, като го испаднѣхъ, сѣдна на дюкянчето си. Ами Гунчевъ, като го испаднѣтъ, каквѣ ще прави?

Вие ще рѣчете, че Касабовото е хайдутлукъ, а той го нарича начинъ за разбогатяване.

За сега толкова.

Алфа.

¹⁾ Този пассажъ ще се види малко тъмненъ на читачитѣ; но той за насъ е ясень, защото знаемъ гдѣ отива иронията на автора; той за читачитѣ ще стане ясень, като се напечататъ фактоветѣ. Редак.

²⁾ Прииѣра, когато показва автора е действителенъ, въ това читачитѣ щѣтъ се увѣри отъ иджитѣ броеве. Ред.

ОБЯВЛЕНИЕ

Варненски Сѣдебний Приставъ,

ОБЯВЛЕНИЕ № 912.

Подписанный Емануилъ Начевъ, П. Сѣд. Приставъ при Варненски Окр. Сѣдъ, на Добричскій участѣкъ, на основание исполнительния листъ № 8912 издаденъ отъ Добричскій Мировий Сѣдия, на Октомврий 10-ий день 1887 год., съ който се осажда Добричскій жителъ Влади Стояновъ, да заплати на Д. П. Ковачевъ повѣр. на Юрданъ Ивановъ 2500 гроша и съгл. ст. ст. 391, 393, 394, 396, 400, 406 и 407 отъ Врѣмен. Сѣд. Правила, честь имамъ, да обява на почитаемота публика, че на 4-ий Ноемврий н. г. въ 3 часѣтъ слѣдъ обѣдъ ще продавамъ на публиченъ търгъ предъ канцеларията си въ гр. Добричъ слѣдующитѣ добитѣци принадлежащи на горѣпоменатий дължникъ; а именно: 1) Два коня червени по на 9—10 год. слаби оцѣнени за лева 40. 2) Два вола бѣли по на 4—5 год. рѣстъ малакъ оцѣнени за левъ 60. 3) Два вола единъ комурестъ и втория бѣлъ по на 4—5 год. оцѣнени за лева 60. 4) Петдесетъ овци, на които оцѣненето може се види въ описѣтъ къмъ това дѣло.

Желающитѣ, господа, да зематъ участие въ търгѣтъ могатъ ежедневно да се явяватъ въ канцеларията ми за справки и др. нужни тѣмъ свѣдѣния по продажбата, разбира се само съ исключение на непричастственитѣ дни и часове.

гр. Добричъ, 27 Октомврий 1887 г.

П. Сѣд. Приставъ: Еман. Начевъ.

1—1

ДОБРИЧСКИ БОЛНИЧЕНЪ СЪВѢТЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 64.

Добричскій Болниченъ Съвѣтъ съгласно чл. 3 отъ закона за публичнатъ търгове, обявлява на интересующитѣ се, че на 9-ий идѣщий Ноемврий часа на 2 послѣ обѣдъ ще се произведе въ канцеларията на Окол. Управление търгъ съ явно малонадаване и съ перетържка за доставянето 100 (сто) кола дърва за Добричската трето-классна болница.

Залогъ за правоучастіе въ търга се иска 25 лева.

Първоначалната цѣна за една кола се опредѣля 5 лева.

Другитѣ поемни условия желающитѣ могатъ да поискатъ всѣки работенъ день и часъ отъ Секретаря на Съвѣта.

г. Добричъ, 27 Октомврий 1887 г.

Предсѣдатель: Т. Бойчевъ.

За Секретаръ: Г. Жековъ.

1—2

Събранieto, което щѣше да стане на 27 того, за разглѣждане устава на Театралната Дружина, по уважителни причини се отложи за днесъ, Сѣдботата, въ 7½ часа вечеръ. Приканватъ се да присѣтствуватъ всѣки желающъ. Отъ Дружината.

По причина извънредно многото материалъ, колоната „Лѣтописъ“ се изостави съ нѣкои статии дописки и др. за 3-ий брой.

Редакцията.